

Destination Okänd

En novell

av

Andreas Ingo

"HEMSTADEN"

Han var en yngre man runt sjutton år. Han levde i en mindre stad, omringad av stenbelagda murar. Dessa murar hyste stenar i olika former och proportioner, vissa med ljusare toning, andra med mörkare. Solen var för ett tag sedan försvunnen bakom horisonten, men himlen hade färgats i rött och orange. Musik kunde höras från en kyrka nära intill. Det var en medeltida kyrka, med gråsprängt murbruk mellan större stenblock, valda med omsorg. Innanför väggarna på denna kyrka satt det sparsmakat med stadsbor, vissa med sorgsna blickar, andra med uttråkade. Men sjuttonåringen, Jeffrey Andrews, gjorde sällskap med en pianovirtuos nära altaret och det spelades en sakral stämma som Jeffrey memorerat.

Ett stycke improvisation från Neo-klassicismen, komplett med kontrapunkt och svåra passager. Publiken lyssnade men tycktes inte uppfatta ens moll och dur, repetition eller förnyelse. De väntade på Gudstjänstens slut.

* * *

Efter Gudstjänsten var det pianovirtuosen och Jeffrey som gick längs stadens muromgärdade gator, prydda med avföring från kringströvande hundar och katter. Pianovirtuosen visade sig också vara en präst.

"Hur kan det komma sig att inga i kyrkan tror på Gud?" frågade prästen nedstämt.

"Det handlar väl om dem själva." sade Jeffrey bestämt, "De sitter i kyrkan av ren plikt, inte av hängivenhet eller fri vilja."

"Det är detta vi måste ändra på." sade prästen.

* * *

I skolan nästföljande dag var det religionskunskap. Skolan liknade ett grått fort, med raka fönster, utsirade med ramar i vitt. En frisk fläkt av förnyelse i en stad som hade medeltida övertoner men egentligen var en säregen modernitet. Året var tvåtusenfemton men staden låg på landsbygden, omgiven av en jordbrukstrakt, med blå himmel och sipprande regn, som i sin prakt avbildade sig i fjärran i gråvita slöjor.

"Ok Jeffrey." sade läraren, "Är du säker på att Luther missförstod katolicismen?"

"Han såg väl nackdelarna med katolicismen men missade förtjänsterna." sade Jeffrey, "Problemet var väl att han införde den nya kristendomen mot folkets vilja."

Ett sorl gick genom klassrummet. De flesta av eleverna tyckte att Jeffrey var störande. Han klädde sig i svart, i åtsittande tröjor med gråa veck och byxor som markerades med vita linjer. Han var beläst inom vetenskap och filosofi, litteratur och mycket annat.

"Varför är du religiös?" undrade en av flickorna i bakgrunden. Detta var en flicka med namn Amy, en konstnärinna som länge undrat över Jeffreys övertygelser.

"Det handlar om kritik av vetenskapen." sade Jeffrey, "Evolutionsteorin är en teori som är baserad på svaga grunder och där naturvetenskapen slutar börjar humanioran, där människan inte längre framställs som en produkt av samhället."

"Vad menar du?"

"Att det finns något som kallas transpersonell psykologi som överskrider tidigare mänskligt vetande och knappast utesluter kristna värderingar."

Eleverna tyckte Jeffrey var konstig. Han vandrade för sig själv i skolans dammiga lokaler, i matsalen satt han sällan med andra men var knappast mobbad. Flickorna tittade på honom från tid och otid, som att han ruvade på en hemlighet, en märklig hemlighet som knappast hade med sex att göra, men gjorde honom annorlunda.

Denna eftermiddag var lite annorlunda. Jeffrey gick för sig själv, tog för sig av brödet vid matdisken, och hällde upp mjölk i ett av de nydiskade glasen, som i ett regnbågsskimmer avspeglade ljuset från fönstren. Amy gick fram till Jeffrey och svepte med handen kring hans rygg.

"Jag har funderat på vad du sade på lektionen." sade Amy, "Min fråga är bara om detta du pratar om är dina egna tankar?"

"Ja, vad annars?"

"Jag funderar jag med." sade Amy, "Men mera kring mänskliga relationer."

Jeffrey var lite ställd på grund av denna flickas direkta fråga. Någonting doldes bakom orden som uttalades. Som att hon sökte sig till Jeffrey av någon outtalad anledning, kanske på grund av nyfikenhet, kanske något annat.

"Jag tror du gör rätt som funderar." sade Jeffrey, "Problemet är att förstå helheten. Människan är för komplex för att förstås med intellektet."

"Varför vända sig till Bibeln då?"

"För att den avslöjar högre sanningar."

"Vilka sanningar?"

"Saker som människan inte kunde förstå på medeltiden."

Amy tittade på Jeffrey häpet. Inte att hon trodde på orden men hon kände av en intellektuell skärpa och förbluffades över Jeffreys påståenden. Inte det att hon gillade den charmlösa kylan men hon såg något annat bakom orden: Som att det doldes en spöklik gestalt i varje uttalande. Jeffrey kände attraktionskraften och blev själv övertygad över sin sinnrikhet. Han såg konstnärinnans lediga stil, komplett med hatt och sjal och han tänkte på prostituerade.

"Hänger du med hem?" undrade Amy.

"Hur så?" undrade Jeffrey häpet.

"Jag vill visa dig något."

Jeffrey var lika ställd över detta förslag som Amy varit över Jeffreys uttalanden. De var liksom totala motsatser, men ändå lika på något märkligt vis. Jeffrey funderade nästan på att tacka ja till Amys erbjudande men ångrade sig hastigt.

"Vad är det?" undrade Amy.

"Det är något jag måste göra." sade Jeffrey, "Vi ses imorgon."

* * *

Jeffrey lämnade skolan med något av besvikelse. Besvikelse över sig själv, att missa chansen att träffa Amy. Rentav skuld. Han mindes dock grundsatserna i den kristna moralen och gick med raska steg mot kyrkan för att träffa pianovirtuosen. När han kom fram möttes han av något underligt: Dörren till kyrkan stod på vid gavel, olika fönsterkarmar slog i vinden och det var som att något underligt hade hänt: Olika hönor pickade frön i den gräsbelagda slänten, tiden stannade upp och Jeffrey andades.

Jeffrey gick in i kyrkan som var alldeles tömd på människor. Olika instrument hade välts omkull där inne, en nedstämd orgel spelade falska toner och mitt framför den unge mannen vilade gestalten av pianovirtuosen.

Prästen var död.

"LUFFARFÄRDEN"

Jeffrey blev luffare.

Han gick tröstlös längs nysådda åkermarker, luften stank av vår, lövträden hade alldeles nyligen börjat knoppas. Den sjuttonårige mannen hade lämnat sin hemstad i ren illska. Staden hade representerat nyskapande i den rätta bemärkelsen: Prästen hade undervisat Jeffrey i tonsättandets konst och lärt honom kristna värderingar. Värderingar av självuppoftande och broderskap, av medlidande och rättvisa. En annorlunda själslig frihet: En frihet att välja mellan gott och ont, sant och osant.

Vad återstod för Jeffrey? Han visste att kyrkans makt var på utdöende, materialismen tog över och inget tycktes kunna fylla detta tomrum. Men något höll på att ske.

Någonstans längs vägen fann Jeffrey en lada. En gammaldags lada med hö som han kunde sova i. Luffarna från förr hade det bättre enligt prästen och Jeffrey vägrade ta in på något billigt motell. Men ladan var förskräcklig: Natten blev lång och fuktig. Rännilar av vatten rann ner från taket. Någonstans efter midnatt föll allt Jeffrey tidigare känt i glömska: Att vara troende och utsatt, tycktes inte bättre än att vara *otroende* och utsatt: Samma regn, samma dimma, samma kluckande i någon cistern bredvid.

Han funderade på att återvända hem till samma kyrka, att bli den man som alla hade tvivlat på: Den utomstående beskyddaren som aldrig sade något, bara när det krävdes. Problemet var att ingen hörde på.

* * *

Jeffrey fortsatte och kom fram till en avlägsen borg.

Borgen tornade upp sig som ett medeltida bevis på människans brutalitet: Vallgravarna, broarna, de höga murarna med hål för skyttar. Och så tornen för spejare, nu prydda med vajande flaggor...

Borgen eggade Jeffreys fantasi. Han hade gått längs sunkiga vägar, sett vårens utbredning med maskrosor i diken. Han hade funderat på att lifta men avstått av okända anledningar. Som att han behövde straffa sig själv.

Jeffrey tog in på ett billigt motell, med ett mörkt rum: Hades, dödsriket.

Det fanns en spegel i rummet, elektriciteten fungerade inte och fönstren var igenbommade.

Jeffrey köpte stearinljus. Deras ljuskransar fick väggarna att vibrera av luftens dallringar. Jeffrey skakade. Han satte sig upp på sängkanten och spanade tvekande in i spegeln, såg gestalten av en gänglig tonåring, nu arton år.

Motellet omringades av byggnader i olika skepnader, minnen från femtiotalet. I närheten fanns ett fik där Jeffrey tog för sig av en kaffe. Han tänkte på borgen, vars rykte berättade om en ovanlig kunskapsorden, där kyrkans ålderdomlighet förnyats och gamla värderingar slipats för modern tid.

Han fortsatte dricka.

* * *

Nästa dag:

Det var som att en mardröm besannats och blivit till verklighet: Där, vid borgens entre, mittibland fresker och kullerstenar fann han vandrande spöken: Gestalter som liknade honom själv, ungdomar klädda i svart, långa, stiliga, förföriska...

De upptäckte honom och gick mot hans håll. Han visste att han kunde springa men att springa vore att göra sig själv oviktig! Att möta Satan i egen hög person, i form av två killar och en flicka!

"Okej." sade en av killarna, "En resenär på väg till borgen?"

"Ja..." sade Jeffrey.

Killarna var lite längre än flickan, flickan var klädd i en svart dräkt med anor från medeltiden. Hans egen klädnad var inte alls olik de andras. Men ungdomarnas blickar var längtansfulla, törstiga på liv och lekfulla till sin natur.

"Många som passerar här." fortsatte killen, "Behöver du en guide?"

"Jag behöver bara tid för mig själv." sade Jeffrey. "Men tack för erbjudandet."

Jeffrey gick för sig själv och undersökte borgen. Han hade hört talas om den speciella sektion som hyste den omtalade kyrkan, omringad av en förgård, där gycklare skulle spela en omtyckt vårstämma. Kyrkan och musiken hade alltid gått hand i hand och Jeffrey var duktigare än någonsin.

Plötsligt tog en hand tag om Jeffreys axel! Jeffrey vände sig om och fick syn på flickan, klädd i svart men med blont hår, som piskade behagligt i vinden.

"Är du religiös?" frågade flickan.

"Kristen." sade Jeffrey.

"Vi bara anade det." sade flickan, "Mitt namn är Beatrice."

"Jag är Jeffrey."

"Häng med på en fika så ska vi berätta om den här platsen."

Och ungdomarna hamnade på samma fik som Jeffrey var på förut. De drack kaffe spetsad med likör, berättade våldsamma historier om mord som begåtts i borgen från förut. Om inkvisationens högsäte, om korrupta prästerskap och illasinnade tillbedjare. Jeffrey var inte blyg för dessa tankar, men framförde sitt avståndstagande mot ungdomarnas enkelspåriga syn.

"Enkelspårig syn?" sade killen från förut.

"Ja, kyrkan har många ansikten, de dolda och de uppenbara."

"Och du har ett av de *dolda*?"

"Just precis." sade Jeffrey, "Jag är kättare. Jag ser hårt på moral."

"Vilken moral?"

"Asketism." sade Jeffrey, "Jag tror på självförsakelse av den enkla anledningen att de flesta alltid sätter sig själva i främsta rummet."

"Inte vi." sade Beatrice.

"Hur så?"

"Vi är osjälviska satanister." sade Beatrice, "Vi har vänt och ner på allt och återgått till *källan*."

"Vilken källa?"

"Källan till liv!" sade killen, "Källan av födelse, liv och död."

"Så ni ägnar er åt sexuella riter?"

"Inte alls." sade Beatrice, "Vi är bättre."

Jeffrey tittade ner i bordet och mindes flickan han övergav i *hemstaden*, den enda som någonsin hade visat honom intresse!

* * *

Natten var lång och fruktansvärd: Jeffrey låg i motellrummet från förut. Regnet smattrade mot

väggarna utanför. Ljud kunde höras av förbipasserande bilar, någon ensam fylletratt som sjöng och gläfsande hundar. Det var nattens skräck och tragedi! Eländet. Det utsägliga vemodet av ungdomen som passerar förbi: Att födas utan att finnas, att dö utan att komma tillbaka, viskningar från ett ungt medvetande utan synd! Han gick tillbaka till problemet, till skulden, denna eviga skuld! Skuld inte för att han ville ha en flicka, utan för att han inte gav en flicka det hon behövde! Allt var alltid tvärtom! Detta var hans liv. Och han visste inte hur han skulle ta sig ur det.

Plötsligt hördes knackningar på dörren.

Jeffrey kunde inte tro det. Vem kunde det vara? Skulle han våga öppna eller låta bli?

"Hej! Det är Beatrice! Släpp in mig om du kan, om du har tid och mod!"

"Vad vill du?"

"Det vet du själv." sade Beatrice.

"Vad försöker du göra?"

"Rädda en själ."

Jeffrey öppnade och fick syn på Beatrice i regnrock. Hon drog av sig regnrocken, klev in i det mörka motellrummet och blev stående där. Jeffrey tände sterinljusen på nytt och skådade in i Beatrice oskuldsfulla ögon, som om hon aldrig hade haft sex förut.

"Ok." sade Jeffrey, "Vi lägger oss ner på sängen och gör det. Redan nu."

Och Beatrice klädde av sig och lade sig tillrätta på sängen, som var prydd av Bibelcitater och hyste böcker från okända filosofer. Hon drog undan papprena med försiktighet och väntade på Jeffrey som nu hade börjat darra.

"Skit i skakningarna." sade Beatrice, "Jag vet att du inte gjort det."

"Men jag är likgiltig." sade Jeffrey.

"Det är vi alla." sade Beatrice. "Likgiltiga för att vi aldrig menar vad vi gör! Likgiltiga för att vi inte förstått vilka vi är! Och likgiltiga för att vi saknar kontakt med motsatta könet!"

"Vem är du?" frågade Jeffrey.

"Bara en flicka." sade Beatrice. "Se så, gå nu fram till spegeln så ska du få se hurdan du är."

Jeffrey skakade.

Beatrice reste sig upp, drog med sig Jeffrey till spegeln, tvingade honom att titta medan hon

drog av honom kläderna och omslöt hans kropp stående, medan elden falnade i hans ögon.

"Du är en vampyr!" sade Beatrice.

"En vampyr?"

"En blodsugare! Och du suger blod för att du inte känt en fitta."

Beatrice kramade Jeffreys kropp och tvingade honom se sitt eget ansikte, belyst av den flammande elden från stearinljusen, där ansiktet förvreds och blev såsom en vampyrs... Huggtänder, ögon som stirrade in i hades port, händer som självde och en kuk som sakta började stegras. De hamnade i sängen och förenades i en kvälvande omfamning, där den som trodde att han skulle rädda istället blev räddad! Räddad genom att tvingas knulla steg för steg: Han ville skrika men kunde inte, han ville ta på henne men lät sedan bli! Han såg sig som den ursprunglige ormen, Satan och Djävul, bara för att han älskade en fitta och gav henne sällsam njutning!

Till sist hamnade de på sängkanten och allt var utfört. De gick fram till spegeln och tittade in i glaset: Ansiktet var borta, vampyren hade försvunnit och ersatts med ett hädiskt leende: Ett leende som trotsade Bibel och samvete och istället prisade en flicka som gett upp sig själv för en hädisk akt: Satan och Gud, och sedan ombytta roller, skriftrullar som öppnades och andra som blev skrivna.

Och han som ville rädda världen!

"ILLUSIONEN"

Han var på väg österut: Minnena från den mindre staden, mötet med satanisterna och allt som hände sedan hade fått honom att förlösas: Något hände under kärleksakten som fick honom att undra - bara efteråt. Att han fick ett förnyat själsligt djup, kontakt med en kreativitet som han anat redan i mötet med konstnärinnan i hemstaden. Det var ett blått ljus, en rebellisk kraft av förnyelse som vägrade försvinna.

Bibeln lämnades på hotellrummet för att ligga. Ligga där för att den osjälviskhet han sökte inte fanns på den bokens sidor. Osjälviskheten fanns inom honom själv men han hade övergett världen för att världen bara tänkte på sig själv. Faktum var: Man kunde lika gärna vara satanist. Men han hade levt för osjälviskheten och förlorat sin själviska sida, som älskare, som skapare, som medresenär.

Medresenärerna fann han vid borgen dagarna tidigare där det spelades sällsamma stämmor: Osjälviska kristna som övergivit böckerna och bara hade kul.

Nu glömde han sig själv och funderade på sina drömmar: Om att skapa något som inte skapats förut: En blå vision av åska och ljus, som i triumf övertygade honom om sanningens realitet: Att blåa städer städer skulle materialiseras i tomma intet och att han själv var Gud.

Han trevade sig fram längs små vägar, kantade av illgröna skogar, och förirrade sig i ett landskap av stockar och stenar, orange passager av lysande fragment. Eldar som brann och stammar som förkolnade. Och där, mitt i en glänta, skapade han nya föreställningar.

Illusioner från ett ungt medvetande som önskade fånga den ungdomliga kraften: Om detta "andra" som andra såg men som han varit helt blind för själv: Att han aldrig pratade om annat än Bibeln men framställde det på ett omoget sätt. Och där, mittibland felsägningar och ursäkter anades en blå stad av ljus, som reste sig som en vidunderlig procession upp ur marken, och beredde jorden för ett annorlunda möte.

Detta var mötet med honom själv.

